

at have min Forlovede med. Og hun vilde paa den anden Side næppe passe ind der — ja maaske ikke engang være velkommen ved den Lejlighed.“

Hertil svarede Eberhard ingenting. Hans Ansigt havde igen faaet en Maskes Stivhed og forraadte intet af den Forfærdelse, han følte ved den blotte Tanke om en jødisk Verdensdames Tilstedeværelse ved Takkesangen omkring Moderens Baare.

Per sagde saa Farvel og gik.

Nede i Portrummet mødte han et Par unge Mennesker, der paa Grund af den Pludselighed, hvormed de midt under en taktfast, soldatermæssig Marsch veg tilside for ham, fik ham til at se op. Det var to halvvoxsne Knøse paa sejstentytten Aar af et provinsielt, ja landligt Udseende, med stort Haar under bredskyggede, grundtvigianske Uldhatte.

Han kendte dem straks; det var hans to yngre Brødre — Tvillingerne — der var paa Vej op til Eberhard. At de ogsaa havde genkendt ham, røbede de selv meget tydeligt. De saae forskrækkede paa hinanden og blev røde i Hovedet.

Per standsede dem. Der havde været noget i den sky Maade, hvorpaa de var gaaet tilside for ham, der gik ham til Hjertet, ja som beskæmmede ham. Han var endnu forsonlig stemt, og han havde ikke hos Eberhard faaet frigjort Trangen til ved en Tilnærmelse til sine Søkende at udsone, hvad Skyld han maatte have haft overfor sin Moder.

„Goddag,“ sagde han og rakte dem Haanden, som de nølende og forlegne modtog. „I skal op til Eberhard?“

„Ja,“ — svarede de i Kor.